

villet unddrage den særlige Rigsdag for Livet, fremfor at man skulde have unddraget den for Meget. Jeg kan være aldeles enig med den høitærede Premierminister, naar han under Sagens første Behandling udtalte, at der er saamange Interesser, saamange Forhold, som forene hele Monarchiets Indvaanere, at der allerede deri ligger en stor Styrke til Sammenhold; men paa den anden Side kan det heller ikke nægtes, at der er mange særlige Interesser, som indeholde visse Spirer til Adskillelse. De Interesser, som holde Monarchiets Indvaanere sammen, ere maaffee af en mere materiel Natur og kunne derfor lettere paapeges, medens de, som indeholde Spiren til Adskillelse, ere af en mere aandelig, eller — om jeg saa maa udtrykke mig — en mere luftig Natur; men, dersom man troer, at disse Interesser ere saa luftige, at de aldeles forsvinde, saa vil man derimod kunne stille den Erfaring, som vi sørgeligviis have oplevet i de sidste 6 Aar. Det er altsaa, synes mig, en afgjort Sag, at man maa søge at faae en Ordning af Forholdet, for at man, naar lignende uheldige Forhold atter skulde indtræde som for 6 Aar siden, derved kunde danne et fastere Sammenknytningspunct end det, som dengang bestod. Det er nu ganske afgjort, at der er Intet, som mere samler Interesserne end fælles Lovgivningsmagt og fælles Administration, og at Intet affondrer dem mere end særskilt Lovgivning og særskilt Administration. Det er derfor, at Hertugdømmerne, forsaavidt den Anskuelse der har gjort sig gjældende om Sammenknytning af Hertugdømmerne i Forbindelse med Adskillelse fra Kongeriget, altid have kæmpet for fælles Lovgivningsmagt og fælles Administration, adskilt fra Kongerigets. Det er altsaa, synes mig, en Selvefølge, at, naar Hertugdømmerne tillægges lovgivende Forsamlinger, vilde disse indeholde nok saa Meget af Spiren til særlig Udvikling af deres særlige Forhold som de hidtil bestaaende raadgivende Stander, hvilke ikke have kunnet have den Indflydelse paa Afgjørelsen af Sagerne som de lovgivende. Jeg har derfor troet ved denne Sags Overveielse, at det Organ, som skulde sammenknytte Monarchiet, maatte idemindste være udrustet

med det samme Omraade, som hidtil har været fælles, og det er ogsaa hele denne Tanke, som ligger til Grund for Bekjendtgjørelsen af 28de Januar 1852. Men, naar jeg seer hen til den foreliggende § 2, kan det ikke nægtes, at adskillige Forhold, som i en ældre Periode vare fælles, deri blive undergivne en særegen Lovgivningsmyndighed. Saaledes er til Ex. Alt, hvad der tidligere henhørte under det kongelige Rentekammer, navnlig det directe Beskatningsvæsen, Landbosforholdene og Deslige, nu særligt for de enkelte Landsdele, medens det tidligere henhørte under et fælles Collegium. Det er ogsaa bekjendt, at der tidligere har været Tale om at søge tilveiebragt en fælles Bestyrelse af de Gjenstande, der nu henhøre under Kirke- og Underviisningsministeriet; dette bliver nu flaaet fast, vel ikke saaledes, at det jo vil kunne forandres ved Lov, men det bliver dog sat som en Bestyrelse, der skal henhøre under den særlige Lovgivnings Autoritet. Saaledes kunde der paapeges flere Ting, om hvilke man kunde haabe, at der under den tidligere Tingenes Orden muligt kunde tilveiebringes et Fællesskab, som der derimod, naar først Fællesforsætningen kommer istand, slet ikke mere kan være Tale om at faae tilveiebragt. Naar jeg altsaa gaaer ud fra denne Forudsætning, kan jeg for mit Bedkommende slet ikke see den Fare, som der skulde være ved at overdrage det nye paa-tænkte Fællesorgan en saa stor Raadighed som muligt. Det er en Frygt, som vel maaffee kunde næres af de Landsdele, som have en mindre Befolkning, men det forekommer mig klart, at den Landsdeel, som har den større Befolkning, er interesseret i, at Fællesforsætningen maatte have det størst mulige Omraade. Det er naturligviis under den Forudsætning, som jeg er gaaet ud fra, og som ganske bestemt er blevet bestyret ved den høitærede Premierministers tidligere Udtalelse, at der ikke kan være Tale om Andet, end at i den fælles Repræsentation vil Repræsentanternes Antal blive fastsat i Forhold til Landsdelenes Befolknings Antal, eller efter et saadant Forhold, som er lagt til Grund for Fordeelingen af Stattebyrden, hvilket nogenlunde svarer til hinanden. Denne sikkre Overbeviis-